

EEN TWEEDEHANDS MANTEL

 Ik was net binnen bij de voorganger. Ik zei . . . Ik vroeg hem gisteren mij te bellen. En ik kwam erachter dat ik gewoon . . . De hele dag waren er geen oproepen, en ik dacht: “Wel, ik vraag me af wat er aan de hand is? Iets is . . . Alles is zo rustig.” En na een tijdje kwam zuster Wood langs met een handvol oproepen. Mijn telefoon was uitgevallen; dus als iemand van jullie had gebeld . . . De telefoon ging over, maar het zou daarbinnen niet weerklinken, dus het probleem zat bij het schakelbord. Ze hebben het rond acht uur gisteravond gerepareerd, of misschien iets daarvoor, en de telefoon, de oproepen komen nu door.

² We zijn blij in de dienst te zijn vanmorgen. Ik heb een vreselijke verkoudheid, die ik normaal gesproken krijg als ik thuiskom. Rondwaden in de sneeuw tot je middel en 's nachts buiten slapen. Denk er nooit over als ik hier weg ben, maar even die heuvel oversteken daar bij New Albany is alles wat je hoeft te doen, in deze vallei te komen, dan heb ik een zware verkoudheid. En het is een . . . Ik weet het niet, er is iets hierzo in de vallei hier dat het neer houdt. En het is laag en het is gewoon niet goed voor me.

³ Nu, we zijn blij om in de kerk te zijn, zoals ik heb gezegd, en onze dierbare goede voorganger te horen zijn woord van gebedsverzoek voor ons aan te bieden, en, tot de Here Jezus. En—en om te horen—droevig om te horen dat er zoveel zieken en behoeftigen zijn, en hoe de duivel tekeer gaat om iedereen ziek te maken.

⁴ En een kleine dame stond op voor haar zuster daar achteraan, en ik weet dat zuster Sauer daar bij haar was. De dokter stuurde haar naar huis om te sterven nu. En ze gelooft nog steeds dat ze zal worden genezen. En ze is in een ernstige, zeer ernstige toestand. Mijn schoonmoeder, net zo, zeventig jaar oud nu. Ze is in een zeer slechte toestand. En zeker een heleboel ziekte door het land. En dan is er een Heilige Geest door het land, zie, Die onze ziekte geneest, als we maar gunst bij Hém kunnen vinden.

⁵ En nu, omdat mijn keel zeer is, niet zeer, maar ze is rauw. En ik ga niet proberen te prediken, maar gewoon even tot u te spreken vanuit het Woord, en dan overgaan naar te bidden voor de zieken, wat ik beloofde te doen. Maar even vóór ik dit doe, zou ik nog enkele samenkomsten willen aankondigen. Ik . . .

⁶ In mijn diensten heb ik min of meer wat tegenstand gehad van . . . niet tegenstand, maar gewoon kleine misverstanden. En vaak . . . ik—ik heb niet de kanalen voor mijn dienst zoals—zoals

vele van de andere broeders op het veld dat hebben, zoals radio en televisie en tijdschriften enzovoort. En zodoende, wel, iemand zou zeggen: “Broeder Branham zal hier zijn.” Nu ben ik geadverteerd op drie plaatsen voor deze week, alleen vandaag—drie verschillende plaatsen. Eén in Kentucky, twee in Californië, waarvan ik weet. En er is niets dat je eraan kunt doen, want ik heb geen andere officieel kanaal, dus het maakt het wat moeilijk.

⁷ En, ja, als er toevallig iemand zou zijn vanuit de buurt van Madisonville, Kentucky hier. Er was aangekondigd dat ik daar vorige week zou zijn, en ik wist er niets vanaf. En ik kwam thuis en—en ze hadden het aangekondigd; en de broeder die het deed, met de naam Epply’s. Of ik geloof dat dat zijn naam was. Met alle goede vertrouwen deed hij het. Hij belde me en vroeg of we even langs konden komen om—om een zegen te zijn en een zegen te krijgen van zijn mensen. En hij belde. Ik vertelde hem om broeder Moore te vragen. Wel, toen moest ik weg. Ik vertelde hem dat ik dezelfde dag weg moest. Wel, broeder Moore heeft het niemand laten weten. En toen . . . of het mij te laten weten, of het mijn vrouw te laten weten. Dus ik was in Idaho en kwam net terug en de samenkomst was aan de gang.

⁸ Dus . . . en dus, ik heb tijdens dat ingezien dat er geen afspraken kunnen worden gemaakt in Louisiana voor dingen die hier gebeuren. Dus ik nam gewoon de afspraken zelf over, om mijn eigen afspraken te maken, voor de samenkomsten, totdat mijn samenkomsten . . . Ik heb gewoon min of meer . . . O, ik weet het niet, ik denk dat bekennen goed is voor de ziel. Denkt u niet? Ik ben gewoon te laks geweest in deze dingen. En het gewoon wie ook, waar ook, gewoon lukraak, laten gaan. En ik ben erachter gekomen dat het niet loont. Na een lange tijd doe je . . . Je moet er ergens een systeem voor hebben. En nu probeer ik de afspraken te maken.

⁹ En ik—en ik ga mevrouw Arnold bezoeken. Ik . . . Er is een man hier in Louisville die erg goed is geweest toen ik samenkomsten hier hield, en zijn naam is broeder Burgum. En hij wilde een—een avond of twee diensten. Ik ga haar jonge Teddy, geloof ik, Teddy Arnold bezoeken, ergens deze week.

¹⁰ En dan de komende zaterdag en zondag, als ik kan, zo de Here wil, wil ik daar zijn in Madisonville. Ze hadden vijftientig, dertig predikers daarzo. Allen die daar zaten kwamen een . . . Een was zes-, zevenhonderd mijl. Wel, niemand daar, dus, was er niet, en niet mijn eigen schuld, maar ik had gewoon . . . maar gewoon door een misverstand, of na te laten hem te bellen. En ik zal proberen daar volgend weekend te zijn, zo de Here wil.

¹¹ Dan op de vijfde tot de zesde, ik, in Brooklyn, New York. En dan daarna op de veertiende, vijftiende en zestiende in Parkersburg, West Virginia. Maakte net die twee afspraken

gisteravond en vanmorgen. Nu, Charlotte, Zuid-Carolina staat gewoon op de lijst, maar ik weet het niet. Dan komen de vakantiedagen eraan.

¹² Dan gaan we naar de Westkust, waar ze een—een grote auditorium-bijeenkomst aan het voorbereiden zijn. Nu, dit zijn—zijn kleine bijeenkomsten zoals op middelbare scholen en dergelijke. De ene daar aan de Westkust zal eh—eh twee steden zijn, een gezamenlijke stadsbijeenkomst, van Oakland en San Francisco.

¹³ En dan, de Phoenix delegatie, aangezien broeder Roberts er dit jaar niet kan zijn, zal ik min of meer zijn plaats innemen daar in Phoenix in de—in de hele Maricopa regio bijeenkomst. Dat is een gezamenlijke inzet.

¹⁴ En bid voor mij, want ik—ik heb het nodig. En ik besef dat elke keer dat geloof zich opricht, de duivel er elk geweer in de hel dan meteen op richt, ziet u, dus het maakt het behoorlijk moeilijk.

¹⁵ Dus, vanmorgen, om te bidden voor de zieken. Ik wil iets uit Gods eeuwig Woord lezen en even een paar ogenblikken spreken vanuit de Schriften en dan gebed hebben voor de zieken. O, wat hou ik ervan om over Hem te spreken! U niet? Ik hou er gewoon van om over Hem te spreken.

¹⁶ Nu, ik wil lezen uit de Bijbel, II Koningen het 2e hoofdstuk, het 12e vers, een gedeelte ervan.

En Elisa zag het en . . . riep: Mijn vader, mijn vader, de wagen van Israël en de ruiters daarvan.

¹⁷ En nu, voor een wijze van een—een tekst, of een onderwerp, wil ik spreken over: *Een tweedehands mantel*. Dus moge de Here Zijn zegeningen toevoegen als we vanmorgen tot u spreken. En weest u in gebed voor ons.

¹⁸ Gedurende deze tijd van het bewind van Israël in het land—Israël was een natie, en het was een machtige natie, en het was een min of meer vredige tijd onder het militaire gedeelte ervan. Maar in de—het geestelijke gedeelte ervan was het min of meer een—een tijd van—van nabootsing. En als we terugkijken in het Oude Testament kunnen we altijd voorbeelden vinden van wat er vandaag gaande is. Altijd, in de Bijbel, zijn de dingen die nu zijn slechts de tegenbeelden van wat er in het begin was.

¹⁹ Nu, het boek Genesis geeft alles weer wat er vandaag in de wereld is. Er is niets in de wereld dat niet begon in Genesis, want het is het begin. Daarin begon elk isme. In Genesis begon alles wat begon. En de ware Gemeente begon in Genesis. En de valse gelovige begon in Genesis. En de onverschilligheid begon in Genesis. Genesis was het begin.

²⁰ En nu, tijdens het bewind van Elia, of de pelgrimstocht van Elia hier op aarde, die Gods profeet voor het uur was. . .

21 En God heeft Zich nooit op aarde zonder getuige gelaten. God heeft altijd, ergens, op een plaats, een persoon gehad waar Hij Zijn handen op kon leggen, en die als een getuige zou staan. Dus als Hij dat heeft gedaan sinds Genesis, het begin, heeft God zeker ergens een man waar Hij Zijn hand op kan leggen, nu. Want Hij—Hij is, meer dan één man nu; Hij heeft vele mannen waar Hij Zijn hand op kan leggen, want we komen tot de—de verzameltijd, de oogsttijd.

22 Genesis was het planten van het zaad, en deze zesduizend jaar is het rijpen van de oogst geweest. En nu is het zaad zelf een zaad geworden. Het is teruggegaan naar de bloesem, en van de bloesem naar de—naar de vrucht. En het is de verzameltijd nu, oogsttijd, al de grote dingen die begonnen zijn. De ware Gemeente die begon in Genesis is gekomen tot de vruchttijd, de vrucht van de Geest. En de antichrist die in Genesis begon, is tot zijn vrucht gekomen. En we bevinden ons net in de afsluitingstijd van deze wereld z'n gehele bedeling, het. . . van het sterfelijk wezen. En, we zijn. . . Het is de grootste tijd waarin wie ook of wie ook maar in welk tijdperk ooit heeft geleefd, is deze tijd. Het is een tijd van schudden. Het is een moeievolle tijd voor zondaars, maar het is een geweldige tijd voor Christenen; omdat we weten dat we aan—aan het inpakken zijn, of de laatste kleine moeiten aan het bijeenbrengen zijn, om naar Huis te gaan en de Here te ontmoeten.

23 Nu, mensen vandaag, als u om u heen kijkt en de grote moeite en benauwdheid ziet waarmee het land wordt geconfronteerd, waar. . . Een paar avonden geleden sprak ik met iemand, een van deze toezichtagenten hier die bewaken, en ze zeiden: "Broeder Branham, we werden net opgedragen door de regering om nooit meer mensen te adviseren om te gaan liggen bij het. . . weg van het raam op de vloer als de bom inslaat, of nooit in een kelder te gaan, omdat deze nieuwe bom, die zij via de radio kunnen geleiden van Moskou naar Fourth Street in Louisville, en precies de straat raken, hem omhoog schieten—er zitten teer-. . . dingen in, explosieven, en neemt hem *zoveel* duizend, *zoveel* duizend, geleid door de sterren en radar, en 'm precies op Fourth Street in Louisville laten vallen, vanuit Moskou, Rusland; en wanneer hij daar zou inslaan—hoeven geen vliegtuig of niets te gebruiken—het *hier* gewoon af te laten en het zal *daar* gewoon landen— en het zal een gat in de grond blazen van een gebied, de diepte van honderdvijfenzeventig voet, vijftien vierkante mijl in elke richting—vijftien vierkante mijl." Er staat niets anders te doen dan u klaar te maken om een vlucht naar omhoog te nemen, is het enige wat er te doen staat, wanneer dié tijden komen.

24 Bedenk eens: ze kunnen er vijftig van of honderd van tegelijkertijd afschieten als ze wilden. Het zal allemaal voorbij zijn binnen de tijdspanne van. . . ik geloof dat het een zestig of tachtig minuten is, of zoiets, of seconden—seconden, liever

gezegd, van daar naar hier, tot de volledige vernietiging van de hele zaak plaats zou vinden. Er zou niets overblijven tussen Louisville en Henryville, en tussen Louisville en—en Bardstown, of daar beneden, dan één gat in de grond met een hoop stof dat erin ligt. Dat is alles wat er over zou blijven—naast de gebieden waar het zich zou verspreiden en branden, kilometers en kilometers verder dan dat. En terwijl de ene daar valt, valt er een andere ergens anders om erbij aan te sluiten.

²⁵ Ik ben zo blij dat we een Schuilplaats hebben. “De Naam des Heren is een sterke toren; de rechtvaardigen rennen erin en zijn veilig.” Maakt niet uit hoeveel bommen of hoeveel van wat dan ook dat . . . We zijn daar veilig. Dus de wereld en de zondaar, die deze Schuilplaats niet heeft, of deze veiligheidsplaats, is het een bevende tijd. Ik geloof dat als ik geen Christen was, dat ik gek zou worden, te bedenken wat op elk moment zou kunnen gebeuren. En met een huis vol kleine kinderen, en alles, zou ik niet weten wat te doen. Maar ik ben zo blij dat ik in mijn huis kan staan en een Schuilplaats aan ze kan voorstellen die geen bom ooit zou kunnen raken of niets anders, onder de beschermende Vleugels van de Here Jezus. “Niet door kracht, niet door geweld, maar door Mijn Geest,” zegt de Here. Zie? Dat is onze bescherming.

²⁶ En wat een geweldige, heerlijke tijd is het om te weten dat alle zonde en worstelingen en beproevingen van het leven spoedig voorbij zullen zijn. Het zal allemaal eindigen een dezer dagen en we zullen naar Huis gaan om bij de Here te zijn. Nu, wat er overblijft, is een tijd om het Evangelie te prediken en in deze grote Toren zoveel binnen te brengen, zoveel als we kunnen.

²⁷ En dan, als we het patroon zien van onze les vandaag, van Elia tijdens zijn bewind— hij . . . of zijn pelgrimstocht, op aarde—wel, hij was een groot, machtig man. God gebruikte hem op machtige wijze, met machtige kracht. En we ontdekken dat gedurende deze tijd er een groep nabootsers was die Elia probeerden na te doen, die dezelfde dingen probeerden te doen die Elia deed.

²⁸ En, dus we vinden hetzelfde vandaag; nabootsing van het Christendom—mensen die proberen zich te gedragen als Christenen, die proberen zichzelf Christenen te maken. U kunt dat niet doen. GóD moet dat doen. Hij is de Enige Die het kan doen.

²⁹ Dus vormden ze een school en noemden het “de school van de profeten.” En ze gingen allemaal naar de school van de profeten en ze leidden hen op. En ik kan me voorstellen dat al die predikers daar dezelfde soort jas droegen die Elia droeg. Ik kan het me voorstellen, hem proberend na te bootsen met zijn stem, de manier waarop hij sprak. En—en de manier waarop hij zich presenteerde—iedereen die hetzelfde probeerde te doen, want Elia was een groot man, gebruikt door God.

³⁰ En wij vinden hetzelfde vandaag. Ik luisterde naar een radio-uitzending niet lang geleden. Zij hebben Billy Grahams overal in het land, sinds Billy in Louisville was. Iedereen die hetzelfde na probeert te doen: kammen hun haar bijna op dezelfde wijze en—en hebben hetzelfde aan, en dezelfde soort stem enzovoort. Maar u kunt dat niet doen. U moet gewoon zijn wie u bent en wat God u gemaakt heeft te zijn. Dat is juist. En dus we ontdekken hoe dat er misschien in die dagen hetzelfde plaatsvond.

³¹ Nu, God, Die zag, voorzag dat Elia's dagen geteld waren, dat hij *zo lang* had dat hij hier op aarde kon blijven, zoals iedereen dat heeft, dus Hij zou een opvolger voor Elia gaan hebben. En toen Hij dat deed, riep God deze man. Hij was niet in een seminarie toen Hij hem riep. Hij was aan het ploegen in een veld met een juk ossen—hielp of zorgde voor zijn moeder en vader. En God riep hem om de opvolger te zijn van Elisa, of Elia.

³² Misschien dachten velen daar bij de school dat zij zeker waren dat zij zijn opvolger zouden zijn, dat ze zijn mantel zouden gaan dragen, zodra hij ermee klaar was.

³³ Maar God doet het roepen. God doet het kiezen. God doet het uitverkiezen. God stelt de dingen op orde. "Gód heeft in de gemeente aangesteld: sommigen apostelen, sommigen profeten, sommigen leraars, sommigen evangelisten, en herders." God doet dat Zelf. Wij kunnen niet één haar zwart of wit maken, noch kunnen wij één ding toevoegen aan onze gestalte, door erover na te denken. God, in Zijn oneindige genade en door Zijn uitverkiezing, en Zijn voorkennis, zet deze dingen in orde en elk wiel werkt precies goed. Daar hou ik van.

³⁴ Ik zou een ontmoedigd man vanmorgen zijn als ik niet geloofde in de uitverkiezing en roeping van God. Als ik dacht dat deze wereld was overgelaten aan, het resultaat ervan, door de macht van de mens en door de wijsheid van de mens en door de Grote Vieren en de V.N.'s en die zelfs nooit Gods Naam noemen, zou ik een ontmoedigd persoon zijn. Maar ik kijk daar niet naar, voor het resultaat.

³⁵ Ik kijk neer in de bladzijden van dit oude Boek *hier* waar God het uitschreef en alles zal precies komen op de wijze dat Hij het zei en dat is alles. Dus het enige wat mij te doen staat, is niet op één lijn met hen te komen, maar op één lijn te komen met Golgotha. Op één lijn te komen met God, op één lijn te komen met Zijn Woord—in Zijn Woord te blijven. Hoezeer het er ook uitziet dat het *zo* zal gaan zijn; het zal zijn zoals God het bedoeld heeft. Het kan niets anders zijn. Want Hij Die oneindig is, kende het einde vanaf het begin en Hij laat alles komen tot Zijn lof. Dat klopt.

³⁶ "Alle dingen zullen mede moeten werken." Alles zal naar z'n plaats toe moeten gaan. My! Als dat geen moed in een Christen zou brengen! Niets kan misgaan. Tenslotte is het niet onze strijd;

het is de Zijne. Het is niet onze wijsheid; het is de Zijne. Het enige wat wij moesten doen is ons geloof en vertrouwen daarin te stellen en stil blijven en de glorie van God zien, zien hoe het rondbeweegt naar Zijn plaats en elk wiel in beweging. Het mag van de ene naar de andere kant verdreven worden, maar het zal zich regelrecht naar Zijn juiste plaats begeven wanneer God het Woord spreekt.

³⁷ Hij wist het einde vanaf het begin. Hij wist wie hij zou kiezen. Hij wist dat Elisa Elia's plaat zou innemen voordat de wereld ooit was geformeerd. Alles moet precies goed uitwerken.

³⁸ En wij maken ons zorgen over onze geliefden enzovoort: "Zullen zij ooit binnenkomen?" Hun namen, als ze geschreven waren in het Boek des Levens van het Lam vóór de grondlegging van de wereld zullen ze daar regelrecht naar binnen werken. Dat is het enige dat hij kan doen. Wij leggen getuigenis af en laten het Licht schijnen. God doet het, is Degene Die het naar hen toe brengt.

³⁹ Nu, let op, in Elia—toen, nadat hij zijn mantel op hem wierp en het op hem had gepast. Met andere woorden, Elia de profeet, die de mantel van God op zijn schouders had, hij kwam langs en legde hem over Elisa, de boer, om te zien of het hem zou passen. En het duurde ongeveer tien jaar om veranderd te worden om in die mantel te passen.

⁴⁰ Weet u, God zet ons meestal in de werkplaats en werkt ons bij. Nu, Hij veranderde zijn mantel niet om Elisa te passen; Hij gaf Elisa opdracht om de mantel te passen. En dat is wat Hij vandaag doet. Hij verandert ons om de mantel te passen, niet de mantel om ons te passen. Soms willen wij de mantel ons laten passen, maar wij kunnen dat niet. U moet uzelf veranderd laten worden voor de mantel. Het is Gods mantel en Hij heeft 'm perfect gemaakt. En wij moeten . . . Hij moet ons in die sfeer brengen om te maken dat de mantel ons past.

⁴¹ Dus we kunnen niet zelf perfect zijn. We weten dat we dat niet kunnen. Er is geen manier voor ons om het te zijn, en toch zei Hij dat we dat moesten zijn. Dus, maar wat Hij deed, Hij maakte een verzoening voor ons; de Here Jezus Christus en Zijn gerechtigheid. Dat is waar de perfectie komt; van onze eigen heiligheid te negeren, waarvan wij geen hebben, en onze eigen gedachten, die niet behoorden te zijn. Maar wij rusten alleen op het volbrachte werk van de Here Jezus. God zond Hem naar de aarde en het was in Hém dat wij rusten.

⁴² Let op, al deze jaren, voor zover wij weten, had hij slechts die ene doop van de mantel die over hem heen ging. Maar door de jaren heen had God de man zijn karakter zodanig gevormd totdat, na zijn roeping, hij in de mantel zou passen, en de dienstknecht van de Here zou zijn.

43 En dan, toen Elia langskwam en het over hem heen wierp en ze naar Gilgal vertrokken en vele van de andere plaatsen waar ze heen gingen, door naar de school van profeten, op hun weg, en verder reisden. En uiteindelijk probeerde Elia Elisa ertoe te krijgen om terug te keren. Is het u opgevallen? Probeerde hem terug te laten keren. Zei: "Ik . . . Met andere woorden: "Misschien is de weg een beetje te steil voor je, zoon. Misschien is het een beetje te smal voor je om er te wandelen."

44 Weet u, waar Elia was, was er rechtlijnigheid. En overall waar Gods ware dienstknecht het Evangelie predikt, is het een rechtlijnig, onvervalst Evangelie waar het wordt gepredikt.

45 Wel, op een dag ging hij daar naartoe, naar de school van de profeten om hen te bezoeken, en zij vroegen hem te vertrekken. Zij zeiden: "Het is hier te rechtlijnig voor ons."

46 Wat we vandaag nodig hebben is wat meer rechtlijnige prediken van het Evangelie die het koren van het kaf zal scheiden of het goede van het verkeerde. Wat goed is "goed" laten zijn en wat fout is "fout."

47 Al deze kerels met hun ervaring, en alles wat ze waren! Ze stuurden iemand om iets te eten te halen en een van hen nam een wilde rank en verzamelde wat wilde kolokwinten en brouwde wat dood in hun kerkelijke pot. En al gauw, weet u, riepen ze uit: "Er zit dood in de pot!"

48 Maar Elia, met een dubbel deel, wist wat te doen, dus deed hij een handvol meel in de pot. Zei: "Ga nu maar door en eet het op." Met andere woorden: ze . . .

49 Vandaag, een beeld van, zou ik denken, dat we een heleboel Methodisten, Baptisten, Presbyterianen, Lutheranen, Pinksternensen en al het andere allemaal door elkaar vermengd hebben en de ene die tegen de andere vecht. En wij hoeven niet de hele zaak eruit te dringen en het weg te doen. We hebben weer een handvol Meel nodig. Dezelfde kerk te behouden.

50 Het meel was uit het huis van de school daar, wat het spijsoffer was, dat de mensen binnengebracht hadden, en de eerstelingen van de oogst die met een bepaalde molensteen werden gemalen, die elke meelkorrel hetzelfde maakte. En dan, toen . . .

51 Dit meel, dat hetzelfde was, was een beeld van Christus. Meel is leven. En toen, het beeld van Christus, het meel, dat op dezelfde manier was gemalen; wat betekent: "Jezus Christus Dezelfde gisteren, vandaag en voor immer." En het meel, en het spijsoffer—en toen zij dit meel daarin deden, Christus in de dood te doen, bracht leven voort. Dat is wat het verschil maakt—in onze dode vorm, in onze verschillen, in onze kerkelijke argumenteringen, en alles. Als we Christus er maar in zouden brengen, zou het dood en afscheiding veranderen in leven—als we het maar zouden doen.

52 Er zijn negentien miljoen Baptisten in Amerika. Er zijn dertien miljoen Methodisten in Amerika. Er zijn elf miljoen Lutheranen in Amerika. En tien miljoen Presbyterianen in Amerika. En God alleen weet hoeveel Katholieken, die alle denominaties overtreffen. Maar in dit alles, wat hebben we nodig? Een handvol Meel. We moeten leven brengen naar de gemeente. En Christus is het leven. Hij kwam om ons leven te brengen.

53 Dus, zij hadden hun meningsgeschillen en hun scholen en hun theo- . . . theologieën enzovoort.

54 En toen zei Elia tegen Elisa: “Je kunt beter terugkeren, want de weg zou een beetje moeilijk kunnen zijn.” Maar een man van God die er eens tegenover heeft gestaan of over wie zijn schouder de mantel van Gods gerechtigheid en macht geworpen werd, is het niet zo gemakkelijk om terug te keren.

55 Toen ik de voorganger vanmorgen hoorde zeggen dat onze . . . “Velen ontmoedigd raken.” Wat wij nodig hebben, broeder, is moed vatten! Wat we nodig hebben is bemoedigd te worden; dat is juist. Beproevingen mogen komen. We waren nooit beloofd er vrijgesteld van te zijn, maar Hij zal genade geven om ze te doorstaan. Als de berg te hoog is om eroverheen te gaan, te diep om eronderdoor te gaan, te breed om eromheen te gaan, zal Hij genade geven om erdoorheen te gaan. Dat is juist. Maak u gewoon geen zorgen, maar houd uw ogen op Christus, want Hij is de enige Die ons erdoorheen kan halen.

56 Nu, we zien ze als ze verder reizen, bij de school komen. En hij zei: “Blijf jij nu hier. Wees hier en vestig je en wees een goede leraar in de theologie enzovoort. En je zult op een dag waarschijnlijk de decaan van de college hier worden. Maar ik moet nog een beetje verder gaan.”

57 Kunt u zich een man van God voorstellen die tevreden zou zijn een decaan van een college te zijn, terwijl de kracht van God daar om hem toe lag waar hij stond? Nee meneer. Hij zei: “Zo waar de Here leeft en uw ziel leeft, zal ik u niet verlaten!” Daar hou ik van.

58 Blijf erbij, ongeacht hoe zeer ontmoedigd, al komt het van uw moeder, uw papa, of van uw voorganger. Blijf bij Hem.

59 Verder naar de Jordaan toe gingen ze. Ze staken over. En Elia zei: “Nu, wat wil je dat ik voor je doe?”

60 Hij zei: “Dat een dubbel deel van uw geest op mij komt.” Hij wist dat hij een werk te doen had. Hij zei: “Een dubbel deel.” Niet alleen een goede, warme ervaring, niet alleen een goede handdruk, of een goede gemeenschap met de rest van de gemeente. Maar: “Wat ik wil is een dubbel deel van wat nu het beste is.”

61 Ik zeg u, wanneer God een mens voor een wereldtaak zet, moet hij iets beters hebben dan wat de wereld heeft. Hij moet iets beters hebben dan de kerk heeft. Hij moet voor een dubbel deel gaan.

62 En als er ooit een tijd was dat een dubbel deel nodig is, is het vandaag, in de sferen van de mensen; iets beters, iets hogers. Ik kan niet. . . Ik vind bonen en maïsbrood heel erg goed, maar soms moet ik een beetje hoger reiken. En we doen dat; we moeten wel. We moeten blijven klimmen. Israël viel terug als het op hetzelfde grondgebied bleef. Ze moet verder blijven gaan of teruggaan. En zo is het met de gemeente.

63 Dus, terwijl ze verder gingen, duurde het maar een paar minuten totdat, hij zei: “Je hebt een groot iets gevraagd, maar, hoe dan ook, als jij me ziet wanneer ik ga, kun je hebben waar je om vroeg.”

64 Nu, dat moet met één beweegreden zijn, één hart, één oog, uw oog op de belofte houdend. Hm! Als u vanmorgen ziek bent, als u aangevochten bent, is er één grote belofte; niet door Elia, maar door God Zelf. “Als gij kunt geloven, wanneer u bidt, geloof dat u krijgt waar u om vraagt, en u zúlt het ontvangen. Ongeacht wat de dokter zegt, hoezeer *dit* gaat of *dat* gaat; blij gericht op de belofte.

65 Elia gaf hem een opdracht: “Als je me ziet wanneer ik ga, zal het op u komen.”

66 Daar is een belofte: “Als gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor hen die geloven.”

67 Soms kijk ik naar mezelf en denk: “Ik ben zo’n zwakkeling geweest in mijn leven. Ik heb gewacht en vele duizenden zielen gemist, het Koninkrijk binnen, omdat ik heb gewacht, en zei: ‘God. . .’ Hing te veel aan een geestelijke gave. En zei: ‘Here, als U mij het gewoon wilt laten zien, als U mij een visioen wilt geven wat te doen.’” En geeft God een visioen, dan draai ik me om en laat ik iemand me ergens anders inpraten.

68 En, o, ik ben nog nooit tot de plek gekomen, totdat ik. . . zoals ik het op dit moment heb, dat ik voel dat het een geloof is, dat we daar moeten uitstappen, omdat het een belofte is. En de dingen die Hij heeft gedaan, en de genezingen die Hij heeft verricht, en de wonderen; in zoverre, is neergekomen en heeft Zijn foto naast ons laten maken, enzovoort, wat nooit gekend is geweest sinds de wereld begon. En er dan bij staan als een zwakkeling? Het maakt me zelfs ontmoedigd over mezelf. Het is tijd om je oog op de belofte te houden.

69 En dat is wat, door Gods genade, ik van plan ben te doen. En ik besef dat elke duivel van de hel erop zal schieten. Maar door Gods genade ben ik van plan om mijn oog op de belofte te houden.

70 Elisa zei: “Als u,” of Elia zei: “Als je me ziet wanneer ik ga, zul je hebben waar je om vraagt.” Zo is het. Je moet je oog erop houden; op de belofte letten. Zoals—wat als sommigen van de school, als hij zich omdraaide en zei: “Hé, jongens, hoe doe ik het nu, precies achter de profeet aan te volgen?” Hij zou misschien gefaald hebben. Maar hij gaf er niet om wat de school dacht, of wat al de leraren dachten. Hij gaf er niet om wat de burens dachten, of de huizen, of wie er naar hem keek. Hij hield zijn geloof in de belofte.

71 Wat wij vandaag nodig hebben is geloof in de belofte van God, en besteed geen aandacht aan wat *deze* zegt, of *die* zegt.

72 Zoals een broeder zei, een prediker had twee meisjes die stom waren, en dat de kritiek op Goddelijke genezing, dat “de kinderen niet konden worden genezen.”

73 Besteed geen aandacht aan de critici. Houd uw geloof op de belofte. God zei het! “Het gebed des geloofs zal de zieken redden en God zal ze oprichten.” Als Hij één doofstomme kan laten horen, kan Hij een andere doofstomme laten horen. Wij weten door onfeilbare bewijzen dat Hij dat doet. Houd ons geloof op de belofte. Onze ogen gericht; onze oren gericht; onze harten gericht; en, één ding, op Jezus Christus, en Hij is bij machte te volvoeren datgene wat Hij heeft beloofd. O, wanneer we daaraan denken, verandert dat het hele toneel, wanneer we dát krijgen. God deed de belofte. God was Degene Die het zei.

74 Nu, *hier* was Gods vertegenwoordiger die het zei, en nu heeft God Zelf het gezegd. Wat kunnen wij dán doen? Niets dan onze gedachten daarop houden. Zei: “Als je me ziet wanneer ik wegga, kun je de belofte hebben.” Elisa hield zijn ogen op Elia. Ongeacht wat er van elke kant werd geroepen, wat er aan elke kant plaatsvond, wat er daarvóór plaatsvond, hij keek er zelfs niet naar. Hij hield zijn ogen op de belofte. Daar hebt u het: uw ogen op de belofte.

75 Ik denk aan de dame die we onlangs 's avonds bezochten, zuster Sauer. En de dokter die haar vertelde hoe slecht ze eraan toe was. En ik heb het háár nooit verteld; vertelde het de geliefde. En hoe onmogelijk het zou zijn voor haar om ooit beter te worden. Nu, broeder, haar schoonzoon vroeg me ernaar. Ik zei: “Als ze haar ogen op de belofte kan houden.” Wat er ook plaatsvindt, houd uw ogen op de belofte.

76 Een paar weken geleden, zuster Wood hier en broeder Wood, twee boezemvrienden van ons hier in de gemeente. Ik was in Michigan met mijn vrienden, Leo en Gene. We hadden de Chicago bijeenkomst verlaten en gingen met een paar van hun mensen om . . . voor twee dagen om op hertenjacht te gaan, met pijl-en-bogen. En op de terugweg—mijn vrouw had mij te pakken gekregen en ze zei: “Bid voor mevrouw Wood haar moeder. Een kanker is haar gezicht aan het verteren.” En zei: “Ik heb zuster

Wood nog nooit zo ontsteld gezien. Ze huilt er.” Zuster Wood is altijd een geloofsheld geweest, sinds God haar jongen van een kreupel been genas en haar van tb genas enzovoort. Maar ze had de moed laten zakken.

⁷⁷ Daar in de kamer die avond hebben we gebeden. Binnenkomend zei mevrouw Wood: “Broeder Branham, we zullen erheen gaan.” En we gingen naar haar moeder, die in Louisville was. En zij had een kanker aan de zijkant van haar neus gehad, en de dokter had ermee geknoeid, verspreidde het; tot nog maar een kleine ring aan de zijkant van haar neus en naar boven tot ongeveer een kwart centimeter van haar oog, alleen maar het bot dat daar lag. Had het gewoon weggevreten zo snel als het kon worden weggevreten.

⁷⁸ Ging de kamer binnen en ik knielde neer. Ik zei: “Ik wil alleen met haar spreken.” En ik ging de kamer binnen om met de vrouw te bidden. En terwijl, in de kamer, dacht ik: “O God, als U mij gewoon een visioen wilt laten zien, van wat er met de vrouw gaat gebeuren.” Meneer en mevrouw Wood die erbuiten zaten, wachtend om te zien wat het visioen zou zeggen.

⁷⁹ Maar terwijl ik daar was, werd ik veroordeeld. Ik was veroordeeld, door te wachten op een visioen. Het leek alsof iets terug verwees: “Dat was niet de roeping. Waarom heb je een visioen nodig als de belofte al gezegd is?” Dus ik knielde neer en bad. En terwijl ik bad, verankerde zich iets gewoon aan de binnenkant, het geloof van de belofte.

⁸⁰ Kwam er weer uit. En mevrouw Wood, toen ik haar erover vertelde, zei ze: “Hebt u iets gezien, broeder Branham?”

⁸¹ Ik zei: “Ik heb niet precies iets gezien, maar ik voelde iets dat me vertelde dat Zijn belofte waar was en Hij het ging doen. En ik geloof dat Hij het gaat doen.”

⁸² En in minder dan vierentwintig uur begon het einde van die kanker weg te breken en er vormde zich een korstje overheen. Kankers vormen geen korst, zoals u weet, tenzij het dood is. Dus daar was het nu. En de vrouw is genezen en thuis. Wat een wonderbare Christus! Door onze ogen op de belofte te houden! God zei het!

⁸³ Maar, wanneer er voor ons gebeden wordt, soms, gaan we weg en zeggen: “Wel, het werd niet onmiddellijk gedaan, dus misschien kunnen we maar beter weer teruggaan.” O nee.

⁸⁴ Houd uw oog op de belofte. God zei het, dat maakt het vast. Dat is alles. Als God het gezegd heeft, is God in staat om Zijn belofte te houden, of Hij zou het nooit hebben gedaan.

⁸⁵ Abraham noemde die dingen die er niet waren alsof zij waren. En stond vijftientwintig jaar lang op het onmogelijke, omdat hij God in staat achtte om te uit te voeren wat Hij

had beloofd. Amen. En wij zijn de kinderen van Abraham door geloof.

⁸⁶ Zeker hield Elia zijn ogen op . . . of Elisa, op Elia—en terwijl ze verder gingen . . . En na een poosje kwam de wagen en scheidde hen, de een aan de ene kant en de andere, en toen pikte het Elia op. Op de . . . Hij stapte in de wagen en ging omhoog, en deed zijn mantel van zijn schouders af en wierp hem terug naar Elisa. Want Elisa was erin gegroeid, weet u, zodat het hem goed paste. En zou u zich kunnen voorstellen . . .

⁸⁷ O, ik wil dat u me uw onverdeelde aandacht geeft, terwijl ik mijn keel voel kriebelen. Ik wil u iets vragen.

⁸⁸ Zou u zich kunnen voorstellen hoe Elisa zich voelde, toen hij die mantel oppakte, hem op zijn eigen schouder legde? O, wat een gevoel!

⁸⁹ Ik bedoel dit niet persoonlijk, maar ongeveer tien jaar geleden, vanaf de preekstoel hier, preekte ik over een prediking; David, de krijger met een slinger in zijn hand, en Goliath voor hem. In die dagen waren er geen genezingscampagnes op het veld, nergens—voor zover we wisten. En, o, hoe kritisch dat mensen waren over Goddelijke genezing! Maar er was iets, na het ontmoeten van een Wezen. En de voorgangers vertelden me dat ik m'n verstand aan het verliezen was, dat het niet zo kon zijn. Maar vanaf deze zelfde preekstoel hier sprak ik over David. Zei: "Willen jullie mij zeggen dat deze, de legers van de levende God, zullen toestaan dat die onbesneden Filistijn dit leger uitdaagt?"

⁹⁰ Een kleine ouwe jongen met gebogen schouders, met krullend haar, met een schapenvacht jas aan, en een slinger in zijn hand; met een heel leger van Israël dat daar teruggedrongen stond. En hij alleen, liep naar voren. Met een man met een—met een speer zo'n zes meter lang, en het ding aan het uiteinde ervan woog enkele sjekels, misschien is het wel negen kilo staal, geslepen, een speer van zes meter, met vingers vijfendertig centimeter lang.

En David woog waarschijnlijk veertig kilo, en stond op en neer te springen als een klein krielhaantje, en zeggend: "Willen jullie me zeggen," o my, "dat jullie die onbesneden Filistijn toe zult staan! Als hij op z'n plaats blijft, laat hem blijven; maar hij daagt de legers van de levende God uit." O tjonge, wat een held! "En jullie allen zijn bang om ertegen te gaan vechten?" Zei: "Laat mij hem hebben." O tjonge! Hij zei: "De God van de hemel liet me een leeuw doden met een slinger, Hij liet me een beer doden met een slinger, en hoeveel te meer zal Hij die onbesneden Filistijn in mijn hand overleveren!" Zeker.

⁹¹ En toen de eerste overwinning was behaald en Goliath was neergegaan, volgden de hele legers van Israël David. En zij hakten hoofden af en sloegen Israël . . . of sloegen de Filistijnen helemaal hun eigen land in. Ze dreven hen in de hoeken en

slachtten hen af en namen hun steden in en alles, en hadden de overwinning.

⁹² Broeder en zuster, hetzelfde is gedaan in de sferen van het bovennatuurlijke; toen ze zeiden: “Goddelijke genezing kan niet werken. De dagen van wonderen zijn voorbij.” Als de dagen van wonderen voorbij zijn, zijn de dagen van God voorbij. De gemeente die niet gelooft in het bovennatuurlijke zal uiteindelijk sterven en God zal de gemeente verlaten. Het moet! En God gaf de belofte en Gods beloften zijn eeuwig.

⁹³ Hier enige tijd geleden, toen een paar meisjes met radium bezig waren, en het zouden onderdompelen, en de radiumwijzers op de horloges zouden schilderen. Ik heb er een paar op deze. En een meisje maakte een fout en nam de kwast en stopte hem in haar mond. Het heeft haar gedood. En jaren en jaren later namen ze een microscoop en plaatsten hem op de schedel van dat meisje en ze konden dat radium nog steeds horen doorgaan: “Brr-brr-brr.” Het is eindeloos. Het blijft werken, steeds maar door. Er is geen ophouden bij.

⁹⁴ En o, broeder, als radium zo’n effect in ons heeft, hoeveel te meer zal de eindeloze, eeuwige, bovennatuurlijke, almachtige, aloneindige, almachtige God het! Hij moet hetzelfde effect hebben als toen Hij begon. Hij moet het heel de tijd door hebben of Hij is niet de almachtige, alvermogende God. Hij wacht nog steeds op iemand met een sterk geloof die naar voren zal stappen en de vijand uitdagen op grond van Zijn Woord en zeggen dat het zo is.

⁹⁵ En nu, wat gebeurde er, zodra de grote genezingscampagne begon? Toen hebben duizenden soldaten, van Gods mannen, die achteruit in kleine kerken lagen, zoals Oral Roberts, Tommy Hicks, en velen van de andere voortreffelijke mannen op het veld, hun Zwaard getrokken, en weg gingen ze. *Dit* Zwaard, dat zowel heen als terug snijdt, op en neer en in en uit, “een Onderscheider van de gedachten, zelfs tot het merg van het been.” Zij trokken hun Bijbels, hun Zwaard, en liepen naar voren toen zij zagen dat het gedaan kon worden. En wij hebben de vijand verslagen door de genade van God, totdat de hele wereld een genezingsopwekking heeft gehad. Het kan worden gedaan. Kleine voorgangers, die kleine houten kerkjes hadden, enzovoort, vatten vuur en zagen de visie, trokken het Zwaard en gingen voort en weerstonden de vijand.

⁹⁶ “Hoe weet u dat het er is?” Er zijn grote mannen, congreslid Upshaw, Koning George van Engeland en vele grote mannen die ziek en aangevochten lagen die genezen zijn door de kracht van de almachtige God. Dus ze kunnen er nu niets over zeggen. Het is gedaan. Zeker! Hij was. . .

⁹⁷ Toen ging Elia. Nadat. . . Zijn hele hartsverlangen was om die belofte te krijgen. Hij wilde de belofte. Dat was zijn motief. Dat

was zijn alles. Dat was zijn leven. Dat was zijn bedoeling, alles. Alle, de hele zaak hing op het verkrijgen van die belofte.

⁹⁸ Ik ben ervan overtuigd om te geloven dat we niet oprecht zijn over deze zaak waar we het over hebben. Als uw hele motivatie vanmorgen berust op: “God de eer te geven voor mijn genezing. Ik ben vastbesloten om genezen te worden door de kracht van God. Ik ben vastbesloten een Christelijk leven te leiden. Ik ben vastbesloten om in vrede met God te wandelen. Ik ben vastbesloten het te doen. Het maakt mij niet uit wat moeder zegt, wat de kerk zegt, wat de voorganger zegt, wat iemand anders zegt, wat de wereld zegt. Ik ben vastbesloten. Dat is de vastberadenheid van mijn hart.” U zult dan ergens komen.

⁹⁹ Toen, toen Elisa zag dat hij vastbesloten was, om het te krijgen, Elia zag dat *Elisa* vastbesloten was, gaf hij hem de belofte. Nu, de belofte was: “Als gij mij kunt zien wanneer ik ga! Als je me kunt zien wanneer ik wegga!” Nu is het aan Elisa overgelaten. Hij wilde de belofte horen, dus kreeg hij de belofte. Nu zit er een “als” in. “Als u me kunt zien wanneer ik ga!”

¹⁰⁰ Nu, als u vanmorgen ziek bent, en u wilt genezen worden, kan ik u bewijzen dat Christus u de belofte gaf. De belofte is van u: “Als gij kunt geloven! Als gij kunt geloven!” Wees niet verslagen.

¹⁰¹ Nu, Elisa, gehuld in de mantel van Elia, de profeet. Wat een overwinningsmars! Hoe dat hij liep, naar de hemel tredend, als een overwinnaar! Hij had de belofte gehoord. Hij voelde de kracht. Hij liep als een krijger, naar de Jordaan toe.

¹⁰² God zij geprezen, vriend! Elke gelovige vanochtend, die gekleed is in de gerechtigheid van Christus, loopt naar de Jordaan weg. Dat is juist.

¹⁰³ Laat atoombommen komen; laat haar, hoe ook maar. We zijn aangekleed en wandelen, de overwinnaar. Amen. Ik . . . “Vrees niet. Ik heb de wereld overwonnen.” Ja meneer! Onthoud, wat? “Ik heb de wereld overwonnen.” Christus zei dat.

¹⁰⁴ Elia liep met een tweedehands mantel aan, evenals een overwinnaar, juist, naar de Jordaan komend.

¹⁰⁵ Broeder, laat me dit zeggen met respect tot u. Trek niet iemand anders zijn mantel aan, die helemaal door de motten is aangevreten met twijfels, waar al deze nederlagen en bijgeloof en ups en downs gaten erin hebben gemaakt en ze overal lekken. Trek de mantel van de Overwinnaar aan, Christus. Vertrouw niet op uw kerk die eens redding onderwees door de doop van de Heilige Geest, die eens Goddelijke genezing onderwees en het nu ontkent, helemaal opgevreten door de motten van twijfel en al het andere. Trek de mantel aan van Hem Die nooit een strijd heeft verloren, want u bent op weg naar de Jordaan. Amen.

¹⁰⁶ Nu, hij had een tweedehands mantel aan, dat is waar. En veel van de mensen vanmorgen hebben tweedehands mantels aan. Maar toen hij bij de Jordaan kwam, besepte hij dat de mantel alleen het werk niet zou doen. Dat is juist. En de kerk—de Methodisten, de Baptisten, de Pinksterters, de Presbyterianen: “O, wij hebben scholen! Tot...Tjonge! Wij kennen alle ethiek van de Bijbel door en door. Wij hebben heel de gewezen mantel, jawel—de beloften. We hebben alles. O, wij zijn gedoopt, gaan ernaartoe. En we zijn erg apostolisch. Wij hebben het apostolische geloof aan. Wij geloven in Goddelijke genezing. Wij geloven in God. Wij geloven in de krachten van God. Wij zijn gedoopt, in de Bijbel, zoals de Bijbel zegt. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen. Wij hebben in tongen gesproken. Wij doen dat allemaal.” Maar broeder, als dat het enige is wat u nodig hebt, zult u ook uw gebrek ontdekken wanneer u bij de Jordaan komt.

¹⁰⁷ O, u bent misschien onderwezen. U bent misschien slim. U hebt misschien een D.D., doctor in de godgeleerdheid. U hebt misschien een Ph.D., een doctor in de filosofie. U hebt misschien een LL.D., doctor in het Latijn. U hebt misschien allerlei doctorstitels. U hebt misschien de mantel van de Methodistenkerk op u. U hebt misschien de mantel van de Pinksterkerk op u. U hebt misschien de mantel van de Assemblies op u, of de Eenheid, of de Trinitariërs of wat het ook moge zijn. Het is alleen maar een tweedehands mantel om mee te beginnen, dat is juist, van een of ander door mensen gemaakte dogma's die bedacht zijn, enzovoort; en zelfs als u een Christen bent geweest, en de kerk een Christen is geweest, en correct aangekleed.

¹⁰⁸ Maar toen Elisa opstond, in het oog lopend, voor een hele oever vol profeten en critici, die zagen wat hij zou doen, en hier kwam hij en liep met Elia's mantel aan, o my, halleluja, hij is geschoold, met andere woorden, hij is opgeleid, hij heeft zich onderworpen, hij gelooft; er is niets mis met hem, hij komt naar de Jordaan toe, de wereld kijkt naar hem.

¹⁰⁹ O God, hoe we dat vandaag nodig hebben! Met vele geschoolde en opgeleide geleerden; met vele mannen die die Bijbel uit elkaar kunnen halen en het in elkaar kunnen zetten, wiskundig; vele mannen die grote dingen kunnen doen op het gebied van onderwijzing; die Bijbelse geschiedenis tot op het precieze moment kennen, die u het uur kunnen vertellen dat de kaars werd aangestoken en het uur dat ze uitging. Zij kunnen u al deze dingen vertellen. En ze zijn... Ze hebben de waterdoop. Ze hebben de geestelijke doop, zoals ze het noemen, de mantel. Ze hebben alles precies op orde.

¹¹⁰ Elia ook. Maar toen hij bij de Jordaan aankwam, om tegenover de kritische wereld te staan, wat riep hij? “Waar is de God van Elia?” Het was niet de mantel van Elia die het deed. Het was de kracht van de God van Elia die het deed.

¹¹¹ En wat de wereld vanmorgen nodig heeft, is de kracht van de God van Elia. U hebt misschien in tongen gesproken en gejuicht en over de vloer gerend. Maar wat wij nodig hebben is de kracht van de God van Pinksteren om de levens en dingen voort te brengen die in die dag werden geleefd, in de apostolische kracht.

¹¹² Een tweedehands mantel was in orde, maar hij had een verse roeping in zijn hart van God nodig. Hij had een verse zalving van God nodig. Hij droeg een tweedehands mantel toen hij bij de rivier kwam, maar hij had een gloednieuwe eerstehands roeping van God nodig en een eerstehands kracht van God om het wonder te doen.

¹¹³ En, mijn broeder, wees niet bang om God wat dan ook te vragen. U moet van God eisen, of God vragen, om alles wat Hij heeft beloofd. Want als ik een God voorstel Die almachtig en alvermogen is, en als ik een dienstknecht van God ben, moet ik de werken van God doen. En als ik de werken van God doe, moet ik van God eisen om deze dingen tot stand te brengen, omdat Hij van mij eist om het onmogelijke voort te brengen. Ik moet Hem vragen. Ik moet Hem aanroepen en daar staan en zeggen: "God, U beloofde het." U ook; ieder persoon.

¹¹⁴ "U zult kracht ontvangen," Handelingen 1:8, "nadat de Heilige Geest op u is gekomen." Nádat de Heilige Geest op u is gekomen! Nádat u als Christen bent gekleed, nádat uw geloof in Christus is gevestigd, dán zult u kracht ontvangen. Daar hebt u het. Ja.

¹¹⁵ En broeder, zuster, ieder van u vanmorgen, mag ik dit zeggen alvorens te bidden voor de zieken, mag ik dit zeggen: "Door Gods hulp, bidt u voor mij." Zoals ik tien jaar geleden op dit podium stond, predikend over David, en Goliath; nu is het geen Goliath die mij heeft gehinderd, God heeft hem voor mij geveld, maar wat mij heeft gehinderd is een gebrek aan geloof, het gebrek aan iets waarvan ik wist dat het er was.

¹¹⁶ En vanmorgen, voor deze kleine tabernakel opnieuw, schreeuw ik: waar is de God Die deze belofte gaf? Waar is de God Die me ginds hiermee ontmoette? Kom naar voren, God, en geef me een moed. Geef me een kracht. Geef me een vastberaden geest, ongeacht wat er komt of gaat. Of het er nu donker uitziet of dat het er . . . Hoe het er ook uitziet, ga voorwaarts. De belofte is waar.

¹¹⁷ En broeder, zuster, een dezer dagen . . . Aan u zondaarvrienden hier vanmorgen, en aan u mensen die proberen Christendom na te bootsen: u behoort misschien tot de kerk—dat is erg fijn, ik heb daar niets tegen in te brengen, niets tegen uw fijne geleerde opleiding of tegen uw theologie, ik heb daar niets op tegen—maar o, waar is de God?

¹¹⁸ Het was niet Elia, per slot van rekening. Het was niet Elia die die rivier opende. Het was niet zijn mantel. Elisa nam het

van zijn schouder. Hij vouwde het precies op dezelfde manier als Elia het deed. Maar toen hij ermee begon te proberen te zwaaien, was er daar geen kracht. Toen riep hij, wetend dat God er ergens was: “Waar is die God? Waar is Hij?” Toen moest iets de profeet hebben getroffen, want hij zwaaide die mantel en sloeg op het water en zij opende zich van hier naar daar. En voor de geestelijkheid van die dag, voor de critici van die dag, liep hij de Jordaan over, net zoals Elia voor hem deed.

¹¹⁹ Wij hebben de leringen niet nodig; die hebben we. Maar we hebben de God van Elia nodig. We hebben de kracht van de God van Elia nodig, terug in onze kerk. De kracht om het daar houvast te laten krijgen, en Gods Woord “juist” te noemen, ongeacht wat.

¹²⁰ En wij zijn allen hier deze morgen, als menselijke wezens, op onze weg naar de Jordaan. “En toen hij bij de Jordaan kwam.” U gaat daar aankomen een van deze morgens, of een van deze nachten.

¹²¹ Toen hij bij de Jordaan kwam—hij liep als een overwinnaar. Maar toen hij bij de Jordaan kwam: dat was het verschil. Hij had een tweedehands mantel aan. Een andere man had het gedragen. Maar het was een goede mantel, en hij wist wat de man was die de mantel droeg.

¹²² Broeder, zuster, een van deze morgens moet ik bij de Jordaan aankomen.

¹²³ Ik was aan het denken. Vanmiddag, we gaan we naar broeder en zuster Wright. Vergeet hen niet. Dit is hun gouden bruiloft. Ik geloof dat de kerk, dat ze een—een etentje met ze gaan houden. Ik dacht onlangs: vijftig jaar! En ik zie ze allebei verouderd en verzwakt. Ik dacht: “Ja, ik ben zevenenveertig jaar oud.” Ze waren net getrouwd drie jaar voordat ik werd geboren.

¹²⁴ Zevenenveertig! Ik marcheer op naar de Jordaan. Ik moet ernaartoe komen. Ik moet daar komen. Ik zal daar aankomen. Het zou in een ongeval op de weg kunnen zijn. Ik zou uit de lucht kunnen vallen in een vliegtuig. Misschien word ik ergens doorgeschooten met een duivelspijl en sterf ik. Ik weet niet hoe ik zal gaan. Maar er is één ding dat ik weet: dat ik ga, en ik naar de Jordaan toe loop.

¹²⁵ Maar wanneer ik daar kom, wil ik één ding weten: dat ik ook een tweedehands mantel aan heb. Ik vertrouw niet op de mijne, omdat die niet deugt. Want zodra Elia Elisa's mantel oppakte, scheurde hij de zijne in stukken, en gooide hem neer. En zo was het toen ik Christus vond. Ik verscheurde mijn eigen ik in stukken—mijn eigen ideeën, mijn eigen onzin, mijn kleinzielige dingen. Ik dacht toen ik een kleine Baptistenprediker was dat ik wel zo . . . was als, dat ik iemand was. Maar ik scheurde het eruit; ik deed Zijn mantel aan. En wanneer ik bij de Jordaan kom, wil ik weten dat ik in Zijn mantel gehuld ben. Hij zal dat volgen. En we zullen daar op een dag aankomen.

Maar laten we even een ogenblik bidden.

¹²⁶ Hemelse Vader, terwijl we op onze Jordaan-mars vanmorgen zijn als overwinnaars, en op een dag moeten we iets aan de Jordaan aanbieden, dat is: aan de dood. En o, wat een verschrikkelijk iets zal dat zijn, een afscheiding van God. We kunnen niet oversteken. Nee. Maar Elia, toen hij daar aankwam, had hij Elisa's mantel aan . . . Elia's mantel. En toen hij de mantel afnam . . . van Elia, de man die welgevallig was geweest in Uw ogen en U hem aanvaard had en hem omhoog in de hemel had gebracht bij U. En Elisa droeg zijn mantel, dus bood hij aan de Jordaan, de dood, de mantel van Elia. En het werd aanvaard, en de Jordaan ging open, en hij liep naar de overkant.

¹²⁷ Dierbare God, op een dag moeten wij er komen. We kunnen onze goede werken niet aanbieden; we hebben er geen. We kunnen niets ter wereld aanbieden. Ik verlang niet eens iets om het te proberen aan te bieden, maar ik vertrouw geheel op de verdiensten van Jezus. U aanvaardde Hem en wekte Hem op uit de dood, en Hij werd in de tegenwoordigheid van God gebracht en zal daar voor eeuwig blijven. En God, ik wil dát aan U aanbieden, dat ik in Hem geloof, en ik Hem liefheb. En door Zijn genade heeft Hij ons bekleed met Zijn mantel. En ik bid, Vader, dat U ons nu zult helpen in de dagen van strijd. En waar de mannen van God de werken van God moeten doen, ik bid dat U ons de mantel van Christus zult laten nemen, de kracht van de Heilige Geest, en om de God te roepen Die in Hem leefde. Sta het toe. In Christus' Naam vragen wij het.

¹²⁸ En terwijl wij onze hoofden gebogen hebben. Ik vraag me hier vanmorgen gewoon af of er iemand is die probeert naar de Jordaan te lopen zonder deze mantel aan. Als er iemand is die níét de mantel van Jezus Christus aanheeft, en, hoewel het één keer gedragen werd, door de Zoon van God. Ik vraag me af als u die vanmorgen niet aanhebt of u uw handen naar God zou opsteken en zou zeggen: "Lieve God, dit uur, ik wil het nu aanvaarden."


¹²⁹ God zegene u dame. Zou er iemand anders uw hand opsteken? God zegene u, zoon. Iemand anders, die even uw hand zou opsteken? God zegene u kleine jongen. God zegene u, jongeman. Iemand anders die hun hand zou opsteken? God zegene u daar achteraan, meneer.

¹³⁰ Zeg het gewoon: "Met Gods hulp, vanmorgen, wil ik mijn eigen gerechtigheid opgeven, mijn eigen ideeën en mijn gedachten over genoegens en reuze tijd en zonde waarin ik heb geleefd. En ik wil dat Christus mij Zijn mantel vanmorgen aandoet, dat ik Zijn mantel zal gebruiken. Ik weet dat het een perfecte is." God zegene je, zoon. Iemand anders, die zegt: "En ik hef gewoon. . ."

¹³¹ Heft u uw hand op, zeg: “Ik wil nu de Heilige Geest in mijn leven aannemen. Ik wil gekleed zijn met Zijn gerechtigheid. Wanneer ik daar die dag aankom, zal ik mezelf niet presenteren en zeggen: ‘Welnu, weet U, ik heb iemand wat kolen gekocht. Ik heb dit gedaan.’” Dat is aardig, dat is heel aardig, maar dat. . . Er moest iets sterven, zodat u kon leven, en alleen door de daad van dat kunt u worden gered. Wilt u uw hand opsteken? Zeggen: “Christus, ik geef nu mijn eigen manier op. Ik neem Uw weg aan. Ik wil dat U genade met mij hebt wanneer ik aan het einde van de weg kom?” Goed. God zegene u, dame. God zegene u. Goed.

Nu zullen we gebed gaan hebben.

¹³² Nu, rechtvaardige hemelse Vader, zo’n zeven, acht, tien handen zijn opgegaan. Ik ken hun toestand niet. Gij weet alles over hen. Ik weet het niet. Maar zij zijn vandaag behoeftig. En ze beseffen dat ze in nood zijn en ze zijn bereid om te komen en hulp te aanvaarden in een tijd van moeite; te zien dat, het grote uur dat nu op handen is—de atoombommen, de grote dingen die ons staan te wachten.

¹³³ En ik bid, hemelse Vader, dat U deze mensen zult zegenen en vandaag Uw hand op hen legt en al hun ongerechtigheid en twijfel wegneemt. En mogen zij hun oude door motten aangevreten mantel van eigengerechtigheid weggooien, waar de kankerwormen en de krekels en de motten van bijgeloof en kerksheid er gaten doorheen hebben gevreten en (zij) het niet langer zal houden. Mogen zij het gewoon weggooien en zich uitstrekken en de mantel van de Here Jezus nemen. Zeggen: “Ik vertrouw op Hem. Ik wikkel mezelf, niet in mijn gerechtigheid noch in mijn eigen gedachten. Maar vanaf dit uur vertrouw ik U.” Sta het toe dat ze het zullen ontvangen, Vader, want we vragen het in Christus’ Naam. Amen. 

EEN TWEDEHANDS MANTEL DUT56-1125M
(A Secondhanded Robe)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zondagmorgen 25 november 1956 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org